

Επιδεδειγμένη
 στις 23/3/09

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

-υεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 9 Ιανουαρίου 2008, με την ακόλουθη σύνθεση : Γεώργιος - Σταύρος Κούρτης, Πρόεδρος, Ευστάθιος Ροντογιάννης, Ιωάννης Καραβοκύρης, "Χρήστος Ντάκουρηξ Νικόλαος Αγγελάρας, Ελένη Φώτη, Κωνσταντίνος Κανδρής, Αντώνιος Τομαράς και Φλωρεντία Καλδή, Αντιπρόεδροι, Ηλίας Αλεξανδρόπουλος, Θεοχάρης Δημακόπουλος, Γεώργιος Κωνσταντάς, Διονύσιος Λασκαράτος, Μιχαήλ Ζύμης, Ευφροσύνη Κραμποβίτη, Γαρυφαλλιά Καλαμπαλίκη, Μαρία Βλαχάκη, Νικόλαος Μηλιώνης, Γεωργία Μαραγκού, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Μαρία Αθανασοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Ελένη Λυκεσά, Κωνσταντίνα Ζώη (εισηγήτρια), Δημήτριος Πέππας και Δέσποινα - Καββαδία Κωνσταντάρα, Σύμβουλοι. (Οι Σύμβουλοι Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Ευάγγελος Νταής, Χρυσούλα Καραμαδούκη, Σωτηρία Ντουνη, Κωνσταντίνος Κωστοπουλος και Ευαγγελία - Ελισσάβεντ Κουλουμπίνη απουσίασαν δικαιολογημένα). **Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας:** Γεώργιος Σχοινιωτάκης. **Γραμματέας :** Ιωάννα Αντωνογιαννάκη, Επίτροπος, Προϊσταμένη της Γραμματείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει:

.:' f^!/-A
I * < i > ! \$ t

α) Την, από 23-5-2007 (αριθμ. καταθ. 522/29-5-2007), αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται από τον Οικονομίας και Οικονομικών, που παραστάθηκε δια του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Παναγιώτη Λαμπρόπουλου

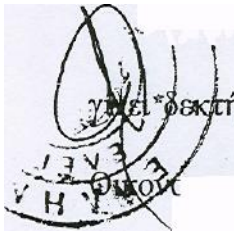
κατά του Πέτρου Αρβανίτη του Γεωργίου, κατοίκου Αθηνών, οδός Κριμαίας 28 Τ.Κ. 115 26, ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Ανδρέα Ματθαίου (ΔΣΑ 14376),

β) Την, από 21-6-2007 (αριθμ. καταθ. 533/21-6-2007), αίτηση αναίρεσης του Πέτρου Αρβανίτη του Γεωργίου, κατοίκου Αθηνών, (οδός Κριμαίας αριθμ. 28), ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Ανδρέα Ματθαίου (ΔΣΑ 14376),

κατά του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπεί ο Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών, που παραστάθηκε δια του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Παναγιώτη Λαμπρόπουλου.

Με τις ανωτέρω αντίθετες αιτήσεις τους οι αιτούντες ζήτησαν να αναιρεθεί η 87/2007 οριστική απόφαση του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου το πρώτο (Ελληνικό Δημόσιο) κατά το μέρος που έγινε δεκτή με αυτή έφεση του αντιδίκου του και δεύτερου αιτούντος (Πέτρου Αρβανίτη του Γεωργίου) κατά της 1736/14-2-2005 πράξης του Προϊσταμένου της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και ο δεύτερος αιτών κατά το μέρος που απορρίφθηκε η έφεση του κατά της πράξης αυτής.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

-Λ. -ἸΥ Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, που ζήτησε να η από 23.5.2007 αίτηση αναίρεσης του Υπουργού Οικονομίας και

μικων.

Τον πληρεξούσιο-δικηγόρο-..ταυ--αναιρεσιβλήτου-στην ως άνω αίτηση αναίρεσης, ο οποίος ζήτησε να απορριφθεί η αίτηση του αντιδίκου του, Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών.

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αιτούντος στην από 21.6.2007 αίτηση αναίρεσης ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης του.

Τον Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους που ζήτησε να απορριφθεί η από 21.6.2007 αίτηση αναίρεσης.

Το Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την παραδοχή της αίτησης του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών και την απόρριψη της αίτησης του αιτούντος Πέτρου Αρβανίτη.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη με παρόντες τους Δικαστές που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υποθέσεως, από τους οποίους ο Γεώργιος Κωνσταντάς κατά τη διάσκεψη έχει προαχθεί στο βαθμό του Αντιπροέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, εκτός από τον Αντιπρόεδρο Αντώνιο Τομαρά, που δεν υπάρχει στην παρούσα διάσκεψη λόγω συνταξιοδοτήσεως του, πλην όμως εγκύρως εκδίδεται η απόφαση χωρίς την παρουσία του, σύμφωνα με τα άρθρα 11 παρ. 1 π.δ. 774/1980 και 78 παρ. 2 π.δ. 1225/1981, τους Αντιπροέδρους Ευστάθιο Ροντογιάννη και Κωνσταντίνο Κανδρή και τη Σύμβουλο Ελένη Λυκεσά που απουσίασαν λόγω κωλύματος και

τη Σύμβουλο Δέσποινα Καββαδία - Κωνσταντάρη που αποχώρησε από
διάσκεψη σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 2 του ν. 1968/1991.] "ΓΛ/τ
"ΓΛ"

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και \ζ

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

Αποφάσισε τα εξής:

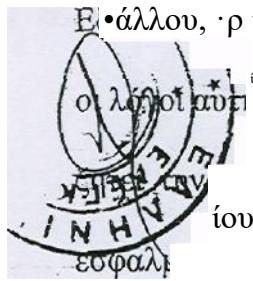
1. Με τις κρινόμενες: α) από 23-5-2007 αίτηση αναίρεσης του Ελληνικού Δημοσίου, για την οποία δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου (άρθρα 61 παρ. 1 και 117 του π.δ. 1225/1981) και β) από 21-6-2007 αίτηση αναίρεσης του Πέτρου Αρβανίτη του Γεωργίου, για την οποία έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (βλ. τα 2820200, 1084539 και 2577694, Σειράς Α', ειδικά έντυπα γραμμάτια του Δημοσίου), ζητείται, για τους αναφερόμενους σ' αυτές λόγους, η αναίρεση της 87/2007 οριστικής απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Οι αιτήσεις αυτές έχουν ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα και συνεπώς είναι τυπικά δεκτές και πρέπει να συνεκδικασθούν λόγω συνάφειας και να εξετασθούν, κατά το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων εκάστης εξ αυτών, κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

2. Με την 1736/14-2-2005 πράξη του Προϊσταμένου της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Γ.Λ.Κ.) κανονίστηκε στον δεύτερο εκ των αιτούντων, πρώην υπάλληλο του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών σύνταξη, βάσει της συνολικής συντάξιμης υπηρεσίας του από έτη 21-6-1, στην οποία δεν υπολογίστηκε το χρονικό διάστημα από 30-9-1994 μέχρι 28-5-2001 κατά το οποίο τελούσε σε αργία, πληρωτέα, σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 3234/2004 από 14-9-2013, ημερομηνία κατά την οποία συμπληρώνει αυτός το

65° έτος της ηλικίας του. Έφεση του ανωτέρω κατά της πράξης αυτής έγινε εν μέρει δεκτή με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Ειδικότερα, το δίκασαν

ιπμα/ δέχθηκε α) ότι στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία του ανωτέρω δεν
π .j Υ/"/***/
^,ΟΛογίζεται, - σύμφωνα --με τις διατάξεις-του άρθρου 11 παρ; 7 τού
]X\

Συνταξιοδοτικού Κώδικα, ο χρόνος κατά τον οποίο τελούσε σε αργία και ότι η διάταξη αυτή δεν αντίκειται στην συνταγματική αρχή της αναλογικότητας ή σε άλλη συνταγματικής ή υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη, β) ότι χρόνος τερματισμού της συντάξιμης υπηρεσίας του είναι η 28-5-2001, ημερομηνία κατά την οποία έγινε δεκτή με το 1439/28-5-2001 πρακτικό του Συμβουλίου της Επικρατείας η παραίτηση του από την προσφυγή που είχε ασκήσει κατά της, από 15-2-2000, απόφασης του Γ' Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου, με την οποία επιβλήθηκε εις βάρος του η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης και όχι, όπως ο ίδιος ισχυριζόταν, η ημερομηνία της κοινοποίησης σ' αυτόν της, διαπιστωτικής της απόλυσης του από την υπηρεσία υπ' αριθ. Εμπ. 1048/570/26-3-2002 πράξης του Διευθυντή της 3^{ης} Διεύθυνσης Προσωπικού Τελωνείων του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 12-4-2002, γ) ότι δεν έπρεπε να ανασταλεί η καταβολή της σύνταξης του μέχρι τη συμπλήρωση του 65^{ου} έτους της ηλικίας του, εφόσον οι διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 6 του ν. 3234/2004, με τις οποίες θεσπίστηκε το πρώτον ως πρόσθετη προϋπόθεση για την καταβολή της σύνταξης όσων απολύονται από την υπηρεσία, έχοντας συμπληρώσει τις χρονικές προϋποθέσεις θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος, κατά το άρθρο 1 παρ. 1 περ. β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, η συμπλήρωση του ως άνω (65^{ου}) έτους της ηλικίας,

Εις παράδειγμα διευκρινίζονται με το, από 14-1-2008, υπόμνημα
ίου, 'αναίρεση της προσβαλλόμενης απόφασης για τους εξής λόγους:

1) ιεμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή των διατάξεων που διέπουν την υπόθεση υπό τις ειδικότερες αιτιάσεις: α) ότι οι διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 7 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα αντίκεινται στη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας και στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 5 παρ. 1 και 21 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.) καθώς και στην αρχή του κράτους δικαίου και συνεπώς μη νόμιμα δεν υπολογίστηκε ως συντάξιμο και το χρονικό διάστημα κατά το οποίο αυτός τελούσε σε αργία, β) κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 145 παρ. 2 και 157 του Υπαλληλικού Κώδικα το δίκασαν Τμήμα έκρινε ότι η λύση της υπαλληλικής του σχέσης επήλθε στις 28-5-2001, ημερομηνία της παραίτησης του από την προσφυγή, που άσκησε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατά της απόφασης του Γ' Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου, που επέβαλε σ' αυτόν την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης και συνεπώς, ότι δεν υπολογίζεται στη συντάξιμη υπηρεσία του και ο χρόνος από 28-5-2001 μέχρι την κοινοποίηση σ' αυτόν της διαπιστωτικής της απόλυσης του από την υπηρεσία πράξης, η οποία κοινοποίηση συντελέστηκε, κατά τους ισχυρισμούς του, είκοσι ημέρες από την δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, στις 12-4-2002, της τελευταίας πράξης αυτής και γ) κατ' εσφαλμένη επίσης ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 60 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και

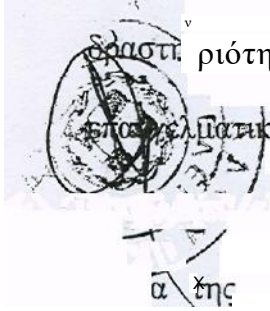
Στρατιωτικών Συντάξεων και κατά παράβαση του συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος δικαστικής προστασίας και του άρθρου 6 ττ§;^v

3h
v.v.^\
-Λ- tr-

Ε.Σ.Δ.Α., σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ^ ^ αυτής, η σύνταξη του ορίστηκε πληρωτέα από 1-2-2002 και όχι από 29-5-2001, 2) παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας α) υπό την έννοια ότι το Δικαστικό Τμήμα δεν απάντησε στον ουσιώδη ισχυρισμό του ότι οι διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 7 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα αντίκεινται στο άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος σε συνδυασμό με το άρθρο 21 αυτού καθώς και στο Πρώτο Πρόσθετο Πρωτόκολλο της Ε.Σ.Δ.Α και β) ότι δεν αποφάνθηκε για την αίτηση του, που προβλήθηκε με το δικόγραφο της έφεσης, να καταδικασθεί το Ελληνικό Δημόσιο στα δικαστικά του έξοδα.

4. Από 1^{ης} Μαΐου 1999, ημερομηνία έναρξης ισχύος της Συνθήκης του Αμστερνταμ, το άρθρο 119 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας κατέστη το άρθρο 141 ΕΚ, το οποίο ορίζει ότι: «1. Κάθε κράτος μέλος εξασφαλίζει την εφαρμογή της αρχής της ισότητας της αμοιβής μεταξύ ανδρών και γυναικών για όμοια εργασία ή για εργασία της αυτής αξίας. 2. Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου, ως "αμοιβή" νοούνται οι συνήθεις βασικοί ή κατώτατοι μισθοί ή αποδοχές και όλα τα άλλα οφέλη που παρέχονται άμεσα ή έμμεσα, σε χρήματα ή σε είδος, από τον εργοδότη στον εργαζόμενο, λόγω της σχέσεως εργασίας 4. Προκειμένου να εξασφαλιστεί εμπράκτως η πλήρης ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών στην εργασία, η αρχή της ίσης μεταχείρισης δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να διατηρήσουν ή να θεσπίσουν μέτρα που προβλέπουν ειδικά πλεονεκτήματα, τα οποία διευκολύνουν το

λιγότερο εκπροσωπούμενο φύλο να συνεχίσει μια επαγγελματική

ριότητα ή προλαμβάνουν ή αντισταθμίζουν τα μειονεκτήματα στην

λη·Η

f| σταδιοδρομία». Περαιτέρω, το άρθρο 1 της οδηγίας 79/7ΕΟΚ
v ^~·9MH*9*Ψ>*/ " ** -παρούσα^δηγία αποσκοπει στην
προοδευτική εφαρμογή, στον \ / ~ ~ ~ ~ ~ Μ , ^

κοινωνικής ασφαλίσεως και των άλλων στοιχείων
κοινωνικής

α \ της

προστασίας που προβλέπεται στο άρθρο 3 της αρχής της ίσης
μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής
ασφαλίσεως, η οποία καλείται στο εξής αρχή της ίσης μεταχειρίσεως» το
άρθρο 3 παρ. 1 στοιχείο α' της αυτής οδηγίας ότι: «Η παρούσα οδηγία
εφαρμόζεται α) στα νομικά

συστήματα που εξασφαλίζουν προστασία κατά των ακολούθων κινδύνων -..... -
..... - γήρατος.....» το άρθρο 4 ότι: «Η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως
συνεπάγεται την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο, είτε άμεσα
είτε έμμεσα, σε συσχετισμό ιδίως με την οικογενειακή κατάσταση και ιδιαίτερα
όσον αφορά: -το πεδίο εφαρμογής των συστημάτων και τους όρους πρόσβασης
στα συστήματα αυτά, - την υποχρέωση καταβολής εισφορών και τον
υπολογισμό των εισφορών, - τον υπολογισμό των παροχών,
συμπεριλαμβανομένων των προσαυξήσεων λόγω συζύγου και προστατευομένου
προσώπου και τις προϋποθέσεις διαρκείας και διατηρήσεως του δικαιώματος επί
των παροχών. Η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως δεν θίγει τις διατάξεις περί
προστασίας της γυναίκας λόγω μητρότητας» και το άρθρο 7 ότι: «1. Η παρούσα
οδηγία δεν θίγει την ευχέρεια που έχουν τα κράτη-μέλη να αποκλείουν από το
πεδίο εφαρμογής της: α) τον καθορισμό της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως για τη
χορήγηση συντάξεων γήρατος και συντάξεων εν γένει και τις συνέπειες που

είναι δυνατό να προκύψουν από άλλες παροχές, β) 2. Τα κράτη - μέλη
 Λ·
 προβαίνουν περιοδικά στην εξέταση των θεμάτων που εξαιρούνται κατά την
 ΗΟ? _{l-i-lv}
 παράγραφο 1, προκειμένου να εξακριβώσουν αν δικαιολογείται,
 υπόψη της-κοινωνικής εξελίξεως, η διατήρηση των εν λόγω εξαιρέσεων». τις
 προεκτεθεισες διατάξεις του άρθρου 141 της Συνθήκης ΕΚ, παρά το γεγονός ότι
 πλεονεκτήματα που έχουν εν μέρει τον χαρακτήρα παροχών κοινωνικής
 ασφάλισης δεν είναι άσχετα με την έννοια της αμοιβής, εν τούτοις δεν είναι
 δυνατόν να περιληφθούν στην έννοια αυτή, όπως οριοθετείται από τις ανωτέρω
 διατάξεις, τα συστήματα ή οι παροχές κοινωνικής ασφάλισης, όπως οι συντάξεις
 λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου, που ρυθμίζονται απευθείας από το
 νόμο χωρίς κανένα στοιχείο διαβουλεύσεων στο πλαίσιο της επιχείρησης ή του
 συγκεκριμένου επαγγελματικού κλάδου και που έχουν υποχρεωτική εφαρμογή
 σε γενικές κατηγορίες εργαζομένων. Τα συστήματα αυτά διασφαλίζουν στους
 εργαζόμενους το ευεργέτημα ενός εκ του νόμου συστήματος, στη
 χρηματοδότηση του οποίου συμβάλλουν οι εργαζόμενοι, οι εργοδότες και
 ενδεχομένως οι δημόσιες αρχές σε βαθμό που είναι συνάρτηση όχι τόσο της
 σχέσης εργασίας μεταξύ εργοδότη και εργαζόμενου όσο λόγων κοινωνικής
 πολιτικής, (βλ., μεταξύ άλλων, αποφ. Δ.Ε.Κ. της 25^{ης} Μαΐου 1971 Defrenne, 13
 Μαΐου 1986 Bilka, της 17^{ης} Μαΐου 1990, C-262/88, Barber, της 28^{ης}
 Σεπτεμβρίου 1994, C-7/93, Beune). Εξάλλου, ως κατ' αρχήν κριτήριο για τη
 διαπίστωση αν συνταξιοδοτικό σύστημα εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του
 άρθρου 119 και ήδη 141 της Συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών
 Κοινοτήτων δέχθηκε το γεγονός ότι η σύνταξη καταβάλλεται στον εργαζόμενο

λόγω της σχέσης εργασίας μεταξύ αυτού και του εργοδότη. Πάντως, αν η σύνταξη αφορά *μονο μία ιδιαίτερη κατηγορία εργαζομένων, αν τελεί σε

συνάρτηση
τελεί

την σύνταξη με το χρόνο υπηρεσίας και αν το ύψος της υπολογίζεται βάσει του *

του μισθού του υπαλλήλου, τότε η σύνταξη που καταβάλλει ο εργοδότης

-Οε#ό""δημόσιου τομέα είναι παρόμοια με εκείνη που καταβάλλει ο εργοδότης του ιδιωτικού τομέα (Δ.Ε.Κ. 28^{ης} Σεπτεμβρίου 1994, C-7/93, Beune). Το Ελληνικό συνταξιοδοτικό σύστημα, που καθορίζεται με τις διατάξεις του Συνταξιοδοτικού Κώδικα (π.δ/γμα 166/2000), αποτελεί εκ του νόμου σύστημα κοινωνικής ασφάλισης που εμπίπτει στην οδηγία 79/7ΕΟΚ, και όχι στο άρθρο 141, γιατί αφενός δεν αφορά μία ιδιαίτερη κατηγορία εργαζομένων αλλά καλύπτει διαφορετικές κατηγορίες, αφετέρου η σύνταξη που λαμβάνουν οι συνταξιοδοτούμενοι δεν τελεί πάντα σε συνάρτηση με το χρόνο υπηρεσίας, όπως για παράδειγμα συμβαίνει με την περίπτωση της αναγνώρισης πλασματικού χρόνου υπηρεσίας, ενώ, τέλος, όσον αφορά το τρίτο προαναφερθέν κριτήριο της εξάρτησης, δηλαδή, του ύψους της σύνταξης από τις αποδοχές που ελάμβανε ο υπάλληλος κατά το χρόνο της αποχώρησης του από την υπηρεσία δεν αναιρεί το χαρακτήρα του ως συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, δεδομένου ότι σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων το κριτήριο αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί αποκλειστικό, εφόσον ένα εκ του νόμου σύστημα κοινωνικής ασφάλισης μπορεί να λαμβάνει υπόψη, ως προς την καταβολή της σύνταξης, εν όλω ή εν μέρει τις αποδοχές που ελάμβανε ο εργαζόμενος όσο καιρό τελούσε εν ενεργεία (βλ. προαναφερθείσα απόφαση

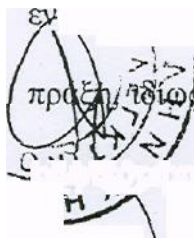
Beune καθώς και της 29^{ης} Νοεμβρίου 2001, C-366/99 Griesmar και τη 12^{ης} Σεπτεμβρίου 2002, C-351/00 Niemi).

5. Το άρθρο 4 παρ.1 του ισχύοντος Συντάγματος του 1975/1986/2001 W^Α

ορίζει ότι «οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου», καθιερώνει όχι μόνο ισότητα των Ελλήνων ενώπιον του νόμου, αλλά και την ίση μεταχείριση αυτών εκ μέρους του νομοθέτη. Έτσι δεσμεύει τον κοινό νομοθέτη, ο οποίος στη ρύθμιση ουσιωδώς όμοιων πραγμάτων, σχέσεων ή καταστάσεων και κατηγοριών προσώπων δεν δύναται να μεταχειρίζεται τις περιπτώσεις αυτές κατά τρόπο ανόμοιο, εισάγοντας εξαιρέσεις και κάνοντας εν γένει διακρίσεις, εκτός εάν η διαφορετική τους ρύθμιση δεν είναι αυθαίρετη, γιατί επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των Δικαστηρίων. Περαιτέρω, με τη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του Συντάγματος, που ορίζει ότι οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις, η οποία αποτελεί ειδικότερη εκδήλωση της κατά την παρ. 1 του ίδιου ως άνω άρθρου γενικής αρχής της ισότητας στον τομέα της κοινωνικής θέσης και της νομικής αντιμετώπισης των σχέσεων των δύο φύλων, αφενός μεν απαγορεύεται η δημιουργία άνισων καταστάσεων και η διαφοροποίηση του περιεχομένου των επί μέρους δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των πολιτών, τόσο μεταξύ τους, όσο και έναντι της πολιτείας, βάσει της διαφοράς του φύλου, αφετέρου δε, επιβάλλεται η παροχή ίσων δυνατοτήτων και ευκαιριών και στα δύο φύλα. Εξάλλου, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 116 του ισχύοντος αναθεωρημένου Συντάγματος δεν αποτελεί διάκριση λόγω φύλου η λήψη

θετικών μέτρων για την προώθηση της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών,

ε^Λ το Κράτος μεριμνά για την άρση των ανισοτήτων που υφίστανται στην σε βάρος των γυναικών. Περαιτέρω, είναι δυνατή η κατ' εξαίρεση

κ. — ,^{ΛΛ} „-, μεταχείριση της γυναίκας εφόσον τούτο επιβάλλεται για λόγους

που ανάγονται στην ανάγκη μεγαλύτερης προστασίας της, ιδίως στα θέματα της μητρότητας, του γάμου και της οικογένειας (αρθρ. 21 παρ. 1 του Συντάγματος), είτε σε καθαρά βιολογικές διαφορές που επιβάλλουν τη λήψη ιδιαίτερων μέτρων ή τη διάφορη μεταχείριση ενόψει του αντικειμένου της ρυθμιζόμενης σχέσης, πάντοτε δε εντός των ακραίων ορίων, πέρα από τα οποία η σχετική ρύθμιση αντίκειται στο κοινό περί δικαίου αίσθημα (Ολ. Ελ. Συν. 645/2005). Εξάλλου, εάν θεσπιστεί με νόμο δικαιολογημένη ειδική ρύθμιση για ορισμένη κατηγορία προσώπων και αποκλεισθεί από τη ρύθμιση αυτή, κατ' αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων, ως προς την οποία συντρέχει ο ίδιος λόγος που δικαιολογεί την ειδική εκείνη μεταχείριση ή δεν υφίστανται ουσιώδεις μεταξύ των δύο κατηγοριών διακρίσεις, που δικαιολογούν την ευμενή υπέρ της μίας εξ αυτών μεταχείριση, η διάταξη που εισάγει τη δυσμενή αυτή διάκριση είναι ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Για αποκατάσταση δε της συνταγματικής αρχής της ισότητας πρέπει να εφαρμοσθεί και για εκείνους εις βάρος των οποίων έγινε η δυσμενής διάκριση, η διάταξη που ισχύει για την κατηγορία υπέρ της οποίας θεσπίσθηκε η ειδική ρύθμιση (Ολ. Ελ. Συν. 448^α/2007).

6. Στο άρθρο 56 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ/γμα 166/2000) ορίζεται ότι: «1. Για την καταβολή της σύνταξης των

υπαλλήλων, που υπάγονται στη συνταξιοδοτική προστασία του Δημοσίου,
 ·%/ /
 θεσπίζεται ηλικία συνταξιοδότησης, η οποία ορίζεται ως εξής: α)...../· 85 ι*^α

Η Α

όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από 1ης Ιανουαρίου 1998 και" μξ ~
 καθώς και για όσους προσλήφθηκαν για πρώτη φορά στο Δημόσιο

Ιανουαρίου 1983 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1992, το πεντηκοστό (50ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο, για μητέρες που έχουν ανήλικα ή σωματικώς ή πνευματικώς ανίκανα παιδιά κατά ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) και άνω ή για γυναίκες με ανίκανο σύζυγο κατά ποσοστό εξήντα επτά τοις εκατό (67%) και άνω, το πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος συμπληρωμένο για τις λοιπές γυναίκες και το εξηκοστό (60ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο προκειμένου για τους άνδρες. Το κατά το προηγούμενο εδάφιο πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος ηλικίας των γυναικών και το εξηκοστό (60ο) έτος ηλικίας των ανδρών αυξάνεται από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά κατά ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του εξηκοστού (60ου) έτους για τις γυναίκες και του εξηκοστού πέμπτου (65ου) έτους για τους άνδρες, ο δε υπάλληλος θα ακολουθεί το όριο ηλικίας, που ισχύει κατά το χρόνο, που θεμελιώνει το δικαίωμα σύνταξης 2. α. Η καταβολή της σύνταξης των πολιτικών υπαλλήλων της προηγούμενης παραγράφου, οι οποίοι αποχωρούν από την υπηρεσία λόγω παραίτησης ή για άλλους λόγους πριν από τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδότησης, αναστέλλεται μέχρι τη συμπλήρωση της ηλικίας αυτής. 3. Οι διατάξεις των παρ. 1 και 2 δεν έχουν εφαρμογή: α) β) Για όσους από τους λοιπούς υπαλλήλους: αα) γγ) Απολύονται χωρίς δική τους υπαιτιότητα 15. Η σύνταξη όσων θεμελιώνουν δικαίωμα

συνταξιοδότησης με βάση τις διατάξεις της περίπτωσης β' της παραγράφου 1
 του άρθρου 1 του Κώδικα αυτού αρχίζει να καταβάλλεται μετά τη
 συμπλήρωση 70ου, έτους της ηλικίας τους (η ως άνω παράγραφος 15
 προστέθηκε με την

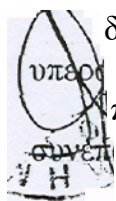
ύφο 6 του άρθρου 2 του νόμου 3234/2004, ΦΕΚ 52/18-2-2004, Α')».

Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι για όσους άνδρες
 υπαλλήλους θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα από 1 Ιανουαρίου 1998 και
 μετά θεσπίζεται ηλικία συνταξιοδότησης το εξηκοστό έτος της ηλικίας τους,
 αυξανόμενο από την ημερομηνία αυτή και μετά, κατά ένα εξάμηνο για κάθε
 ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του εξηκοστού πέμπτου έτους της
 ηλικίας τους, ενώ για τις γυναίκες, πλην ορισμένων ειδικών κατηγοριών που
 αφορούν μητέρες και γυναίκες που αντιμετωπίζουν ειδικές καταστάσεις, από
 την ανωτέρω ημερομηνία και μετά, αδιακρίτως οικογενειακής κατάστασης, το
 πεντηκοστό όγδοο έτος, αυξανόμενο, επίσης, κατά τα ανωτέρω οριζόμενα για
 τους άνδρες, μέχρι τη συμπλήρωση του εξηκοστού έτους της ηλικίας τους, το
 οποίο αποτελεί το χρονικό όριο συνταξιοδότησης για αυτές. Συνεπώς, για τους
 υπαλλήλους, που θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης το έτος 2001 ως ηλικία
 συνταξιοδότησης θεσπίζεται το εξηκοστό δεύτερο έτος της ηλικίας, για τους
 άνδρες και το εξηκοστό έτος για τις γυναίκες. Στις ανωτέρω διατάξεις δεν
 υπάγονται όσοι **υπάλληλοι** έχουν απομακρυνθεί από την υπηρεσία χωρίς δική
 τους υπαιτιότητα. Οι διατάξεις αυτές, σύμφωνα με τις,προεκτεθείσες σκέψεις
 δεν αντίκεινται στο άρθρο 141 της Συνθήκης ΕΚ, εφόσον δεν υπάγονται στο
 πεδίο ισχύος του, ενώ, επίσης, δεν αντίκεινται στις διατάξεις της Οδηγίας 79/7
 ΕΟΚ, εφόσον με τις διατάξεις αυτές παρέχεται η ευχέρεια στα κράτη-μέλη η

δυνατότητα να προβούν σταδιακά σε εναρμόνιση της νομοθεσίας τους στην αρχή της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών. Οι ανωτέρω διατάξεις, αντίκεινται στη συνταγματική αρχή της ισότητας εφόσον καθιερώνουν υπέρ των γυναικών, με κριτήριο μόνο το γεγονός του φύλου τους, μειωμένο χρονικό οριζότα συνταξιοδότησης σε σχέση με εκείνο που θεσπίζεται για τους άνδρες υπαλλήλους, χωρίς να συντρέχουν ιδιαίτεροι λόγοι ή λόγοι δημοσίου συμφέροντος που επιβάλλουν την ειδική αυτή μεταχείριση. Συνεπώς, για αποκατάσταση της συνταγματικής αρχής της ισότητας πρέπει να εφαρμοσθεί και στην περίπτωση των ανδρών υπαλλήλων η προαναφερθείσα διάταξη που θέτει ως όριο συνταξιοδότησης το εξηκοστό έτος.

7. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας που θεσπίζεται στο άρθρο 25 παρ. 1 του ισχύοντος αναθεωρημένου Συντάγματος όταν ο κοινός νομοθέτης θεσπίζει ένα δυσμενές μέτρο σε βάρος μιας κατηγορίας προσώπων που συνεπάγεται την εξαίρεση της από ένα ευμενέ γενικότερο κανόνα δικαίου, επιβάλλεται να χρησιμοποιεί κριτήρια αντικειμενικά που να δικαιολογούνται από λόγους δημοσίου συμφέροντος. Τα επαχθή δε μέτρα τα οποία θεσπίζονται πρέπει να είναι μόνο τα αναγκαία για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται με τη ρύθμιση και να τελούν σε άμεση συνάφεια όχι μόνο προς αυτόν τούτον τον επιδιωκόμενο σκοπό, αλλά και προς το αντικείμενο της ρύθμισης. Τα μέτρα δηλαδή που επιβάλλονται με βάση τα άνω κριτήρια πρέπει να είναι, αφενός μεν κατάλληλα, ώστε να επιφέρουν το προσδοκώμενο αποτέλεσμα, αφετέρου δε τα απολύτως αναγκαία, με την έννοια ότι για την πραγμάτωση του επιδιωκόμενου δημοσίου σκοπού δεν ήταν δυνατή η επιλογή ενός άλλου εξίσου

αποτελεσματικού, αλλά λιγότερο επαχθούς, μέτρου. Σε αντίθετη περίπτωση, αν

δηλαδή το μέτρο που επιβάλλεται έχει τέτοια ένταση και διάρκεια που

παραντίζει κατάδηλα τον επιδιωκόμενο σκοπό, ώστε τα μειονεκτήματα που
•X. /

τρα,ι να τελούν σε δυσαναλογία προς τα πλεονεκτήματα που απορρέουν

από την εξυπηρέτηση του δημοσίου σκοπού, αντίκειται στην ανωτέρω αρχή και επομένως η προβλέπουσα το εν λόγω μέτρο σχετική διάταξη είναι αντισυνταγματική (βλ. σχετ. Ολ. Ελ. Συν. 1492/2002). Εξάλλου, με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ/τος 53/1974 (ΦΕΚ 256 Α') και έχει σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος αυξημένη έναντι των κοινών νόμων ισχύ, κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του ανθρώπου, την οποία κανείς δεν μπορεί να αποστερηθεί παρά μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας. Στην έννοια δε της περιουσίας περιλαμβάνονται, όπως έχει κριθεί όχι μόνο τα εμπράγματα δικαιώματα «περιουσιακής φύσεως» αλλά και οι απαιτήσεις που απορρέουν από έννομες σχέσεις δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά (βλ. Πρακτικά 10ης Γεν. Συν. Ολ. Ελ. Συν. της 24.2.1999). Τέτοιες είναι και οι απαιτήσεις για σύνταξη και κοινωνικοασφαλιστικές εν γένει παροχές (βλ. Ολ. Ελ. Συν. 2274/1997). Περαιτέρω, στο άρθρο 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ/γμα 166/2000) ορίζεται ότι: «1. Ο τακτικός δημόσιος υπάλληλος που

Οικονομικών, που παραπέμφθηκαν να δικαστούν για το αδίκημα της § τίθενται υποχρεωτικώς σε αργία και λαμβάνουν το ένα τέταρτο όν τους μέχρι εκδόσεως αμετάκλητης δικαστικής αποφάσεως

¶

ρι. αυτοδικαίως της υπαλληλικής θέσεως τους αν δικαστούν με αμετάκλητη απόφαση. Επανέρχονται αυτοδικαίως στην υπηρεσία μόνο εάν αθωωθούν με αμετάκλητη απόφαση. Στην περίπτωση επανόδου στην υπηρεσία ο υπάλληλος δικαιούται των αποδοχών του για το χρόνο της εκτός υπηρεσίας παραμονής του». Από τις ανωτέρω διατάξεις του Συνταξιοδοτικού Κώδικα προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι ο χρόνος, κατά τον οποίο υπάλληλος τελεί σε κατάσταση αργίας (αυτοδίκαιης ή υποχρεωτικής προκειμένου για υπάλληλο του Υπουργείου Οικονομικών, που έχει παραπεμφθεί να δικαστεί για το αδίκημα της δωροδοκίας), δεν είναι συντάξιμος, εφόσον επακολουθεί απόλυση του από την υπηρεσία για το πειθαρχικό παράπτωμα εξαιτίας του οποίου εέθηκε σε αργία. Η ως άνω διάταξη δεν αντίκειται στην αρχή του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου και της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας, που κατοχυρώνονται στα άρθρα 2 παρ. 1 και 5 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος, αντίστοιχα, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρό*σθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, εφόσον ο χρόνος της αργίας δεν αποτελεί χρόνο υπηρεσίας που παρασχέθηκε πραγματικά, προϋπόθεση που απαιτείται από τις προεκτεθείσες διατάξεις του Συνταξιοδοτικού Κώδικα προκειμένου χρόνος υπηρεσίας να αναγνωρισθεί ως συντάξιμος, ενώ, εξάλλου, το γεγονός ότι κατά το χρόνο αυτό ο υπάλληλος λαμβάνει μέρος των αποδοχών του, παρά το γεγονός ότι δεν παρέχει εργασία, δικαιολογείται από λόγους επιεικειάς προς αυτόν και την

οικογένεια του. Ότι ο σκοπός του νομοθέτη είναι αυτός, η μη αναγνώσις Τί >' ^

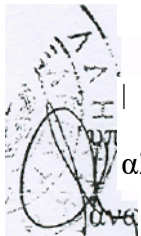
& | v%.

δηλαδή του χρόνου της αργίας ως συντάξιμης υπηρεσίας για το λόγο ότι δεν λαμβάνονται, επίσης, υπόψη ως συντάξιμη υπηρεσία, δεν αποτελεί πράγματι χρόνο υπηρεσίας που έχει παρασχεθεί από τον υπάλληλο πραγματικά, προκύπτει από το γεγονός ότι και τα λοιπά χρονικά διαστήματα που αναφέρονται στην εν λόγω διάταξη (άρθρο 11 παρ. 7 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα) και δεν λαμβάνονται, επίσης, υπόψη ως συντάξιμη υπηρεσία, δεν αποτελούν χρόνο κατά τον οποίο ο υπάλληλος παρείχε πράγματι υπηρεσία, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το χρόνο της ποινής που έχει επιβληθεί σε βάρος του υπαλλήλου από οποιοδήποτε δικαστήριο, για τον οποίο ρητά αναφέρεται στις ανωτέρω διατάξεις ότι ο χρόνος αυτός δεν είναι συντάξιμος, μόνο κατά το μέρος που έχει εκτιθεί. Συνεπώς, κατά κύριο λόγο ο νομοθέτης σ' αυτό το γεγονός απέβλεψε για να θεωρήσει τον χρόνο της αργίας ως μη συντάξιμο, ενώ, εξάλλου, στην περίπτωση της θέσης του υπαλλήλου σε προσωρινή παύση ότι ο χρόνος αυτός δεν αποτελεί χρόνο πραγματικής υπηρεσίας ορίζεται" ρητά και από τις διατάξεις του άρθρου 145 παρ. 3 του ως άνω Υπαλληλικού Κώδικα, ενώ για το χρόνο που αυτός τελεί σε οριστική παύση, εξαιτίας της οποίας έχει τεθεί σε αργία, ότι ο χρόνος αυτός δεν αποτελεί χρόνο πραγματικής υπηρεσίας εξυπακούεται, εφόσον ότι ισχύει για το έλασσον συνεπάγεται ότι ισχύει και για το μείζον. Κατά συνέπεια, ό μη συνυπολογισμός του χρόνου αργίας στη συντάξιμη υπηρεσία του υπαλλήλου δεν συνιστά αφαίρεση πραγματικά παρασχεθέντος χρόνου υπηρεσίας, ενώ το γεγονός δε ότι το χρονικό διάστημα αυτό τελικά θεωρείται συντάξιμη υπηρεσία, εάν επακολουθήσει απαλλαγή του υπαλλήλου για το αδίκημα που είχε κατηγορηθεί, δικαιολογείται για λόγους

δόσης δικαιοσύνης προς τον αδικώς κατηγορηθέντα και ο χρόνος της αργίας, που δεν αποτελεί χρόνο υπηρεσίας που παρασχέθηκε πραγματικά, θεωρείται συντάξιμος. Περαιτέρω, οι ανωτέρω διατάξεις δεν αντίκεινται στο 21 παρ. 1 του Συντάγματος, που θεσπίζει την υποχρέωση του Κράτους για προστασία της οικογένειας και του γάμου, εφόσον ο νομοθέτης δεν στερεί τα μέλη της οικογένειας του υπαλλήλου (σύζυγο και τέκνα) από τα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα γενικώς και αδιακρίτως, αλλά απλώς τάσσει κατά τρόπο γενικό, αλλά συγκεκριμένο, σαφή και αντικειμενικό τις προϋποθέσεις με τη συνδρομή των οποίων θεμελιώνεται το δικαίωμα της συνταξιοδότησης του υπαλλήλου και προστάτη τους (Ολ. Ελ. Συν. 1562/2006). Και υπό την εκδοχή, όμως, ότι ο νομοθέτης απέβλεψε και στο γεγονός της αποτροπής εκ μέρους των λοιπών υπαλλήλων πειθαρχικών παραπτώματων, με το να θεσπίσει με τη διάταξη αυτή το δυσμενές μέτρο της μη αναγνώρισης ως συντάξιμου του χρόνου αργίας, το μέτρο αυτό δεν παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, εφόσον είναι αφενός μεν κατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος, την αποτροπή δηλαδή των υπαλλήλων από τη διάπραξη πειθαρχικών παραπτώματων, που επισύρουν την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, αφετέρου δε το απολύτως αναγκαίο, με την έννοια ότι για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού της εύρυθμης λειτουργίας των δημοσίων υπηρεσιών και της εμπέδωσης της εμπιστοσύνης του πολίτη στην αξιοπιστία και ακεραιότητα τους, η οποία πλήττεται με τη διάπραξη από μέρους των υπαλλήλων τέτοιων βαρέων πειθαρχικών παραπτώματων, δεν είναι δυνατή η επιλογή άλλου εξίσου αποτελεσματικού, αλλά λιγότερο επαχθούς μέτρου.

8. Με τις προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 2 του ανωτέρω ;··| Υπαλληλικού Κώδικα προβλέπεται, πλην άλλων, ότι ο υπάλληλος, στον 07foijΚξ,· επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσης, τίθεται αυτοδίκαια σε αργία, η οποία αρχίζει από την κοινοποίηση της πειθαρχικής απόφασης και λήγει την τελευταία ημέρα της προθεσμίας άσκησης προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ή την ημέρα που δημοσιεύθηκε η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, εφόσον έχει ασκηθεί προσφυγή. Περαιτέρω, στο άρθρο 145 παρ. 2 του ανωτέρω Κώδικα ορίζεται ότι: «Σε περίπτωση απόρριψης προσφυγής κατά απόφασης που επιβάλλει την ποινή της οριστικής παύσης, η λύση της υπαλληλικής σχέσης επέρχεται αυτοδικαίως από τη δημοσίευση της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας», ενώ στο άρθρο 157 αυτού ορίζεται ότι: «1. η λύση της υπαλληλικής σχέσης διενεργείται με απόφαση του οικείου υπουργού ή του μονομελούς οργάνου διοίκησης των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, περίληψη της οποίας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. 2. Εκτός από τις περιπτώσεις αυτοδικαίως λύσης, η υπαλληλική σχέση λύεται με την κοινοποίηση της απόφασης στον ενδιαφερόμενο. Αν η απόφαση αυτή δεν κοινοποιηθεί μέσα σε είκοσι (20) ημέρες από τη δημοσίευση της, η υπαλληλική σχέση λύεται αυτοδικαίως από την πάροδο του εικοσαημέρου». Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι η υπαλληλική σχέση λύεται με την κοινοποίηση στον υπάλληλο της πράξης του αρμοδίου οργάνου με την οποία αποφασίσθηκε η λύση της σχέσης αυτής, η οποία πράξη δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν η ανωτέρω πράξη δεν κοινοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο μέσα σε είκοσι μέρες από την δημοσίευση της, οπότε η

αλληλική σχέση λύεται από την πάροδο των είκοσι ημερών. Εκτός από την τέρω περιγραφόμενη διαδικασία που αποτελεί το σύνηθες συμβαίνον, η

ία περίπτωση συνιστά και η προβλεπόμενη στις προεκτεθείσες διατάξεις υπαλληλική σχέση σε μερικές περιπτώσεις λύεται αυτοδίκαια εκ του νόμου.

Τετ

του άρθρου 145 παρ. 2 του Υπαλληλικού Κώδικα, κατά την οποία η υπαλληλική σχέση λύεται αυτοδίκαια με τη δημοσίευση της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας, που εκδίδεται επί προσφυγής, που έχει ασκηθεί από τον υπάλληλο κατά απόφασης υπηρεσιακού συμβουλίου, που έχει επιβάλλει σ' αυτόν την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης (άρθρο 121 περιπτ. β' του ΥΚ) και απορρίπτει την προσφυγή αυτή ή σε κάθε άλλη περίπτωση, που παύει η εκκρεμής επί της προσφυγής δίκη, χωρίς η προσφυγή αυτή να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί ή μεταρρυθμιστεί η προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση, όπως συμβαίνει στην περίπτωση παραίτησης του υπαλλήλου από την προσφυγή του, με τη σύνταξη, κατά τις ισχύουσες περί Συμβουλίου της Επικρατείας, δικονομικές διατάξεις σχετικού «πρακτικού παραίτησης», εφόσον στην περίπτωση αυτή παύει η εκκρεμής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δίκη και εκτελείται η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στο άρθρο 144 του Υπαλληλικού Κώδικα, στην παράγραφο 3 του οποίου, όπως αυτή ίσχυε πριν την αντικατάσταση της με το άρθρο 15 παρ.8 του ν.2839/2000 (ΦΕΚ 196 Α') ορίζεται ότι «Η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής και η άσκηση της αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης». Κατά συνέπεια, και στην περίπτωση αυτή λύεται αυτοδίκαια η

υπαλληλική σχέση από την ημερομηνία του πρακτικού που δέχεται παραίτηση του υπαλλήλου από την προσφυγή που είχε ασκήσει.

9. Στην υπό κρίση υπόθεση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση το δίκασαν Τμήμα δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο δεύτερος των αιτούντων, Πέτρος Αρβανίτης, πρώην υπάλληλος του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, του κλάδου ΔΕ Ναυτών Πλοίων Δίωξης Λαθρεμπορίου Τελωνείων, τέθηκε, με την 3482/1418/24-9-1994 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 56 παρ. 1 του ν. 2065/1992 σε υποχρεωτική αργία λόγω άσκησης εις βάρος του ποινικής δίωξης για παράβαση των διατάξεων του άρθρου 235 του Ποινικού Κώδικα (δωροδοκία) από 30-9-1994, ημερομηνία κοινοποίησης σ' αυτόν της υπουργικής αυτής απόφασης. Με την από 15-2-2000 απόφαση του Γ' Πενταμελούς Υπηρεσιακού (Πειθαρχικού) Συμβουλίου επιβλήθηκε εις βάρος του η ποινή της οριστικής παύσης, κατά της οποίας άσκησε εμπρόθεσμα προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Στις 28-5-2001, ημερομηνία που είχε ορισθεί για την ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας συζήτηση της ανα>τέρω προσφυγής του, ο δεύτερος των αιτούντων παραιτήθηκε στο ακροατήριο από αυτή, παραίτηση, η οποία έγινε δεκτή με το 1439/28-5-2001 πρακτικό του ανωτέρω Δικαστηρίου και καταργήθηκε η σχετική δίκη. Στη συνέχεια, με την Εμπ. 1048/570/26-3-2002 απόφαση του Διευθυντή της 3^{ης} Διεύθυνσης Προσωπικού Τελωνείων του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, η οποία δημοσιεύθηκε στις 12-4-2002 (ΦΕΚ Γ' 95),

αποπρωτόηκε η, από 28-5-2001, απόλυση του αιτούντος από την υπηρεσία. Στη

1736/14-2-2005 πράξη του Προϊσταμένου της 42^{ης} Διεύθυνσης

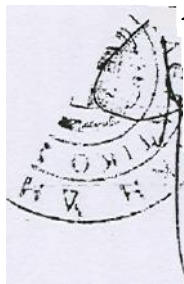
7 ^ χ ,

τσι> Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, κανονίσθηκε σ' αυτόν μηνιαία σύνταξη, βάσει της .συνολικής συντάξιμης υπηρεσίας του από έτη 21-6-1, στην οποία δεν υπολογίσθηκε το χρονικό διάστημα από 30-9-1994 έως 28-5-2001, κατά το οποίο τελούσε αυτός σε αργία, πληρωτέα, σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 3234/2004, από 14-9-2013, ημερομηνία κατά την οποία αυτός συμπληρώνει το 65^ο έτος της ηλικίας του. Κατά της πράξης αυτής ο ανωτέρω άσκησε την, από 26-4-2006, έφεση με την οποία ζητούσε την μεταρρύθμιση της, ζητώντας αφενός μεν την άμεση καταβολή της σύνταξης του (από τον χρόνο απόλυσης του), υποστηρίζοντας ότι δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των ως άνω διατάξεων του ν. 3234/2004, αφού πληρούσε τις προϋποθέσεις θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος πριν από την έναρξη της ισχύος τους, αφετέρου δε τον συνυπολογισμό στη συντάξιμη υπηρεσία του όλου του χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε από τη θέση τρυ σε κατάσταση αργίας (30-9-1994), μέχρι την πραγματική απομάκρυνση του από την υπηρεσία, που έλαβε χώρα, κατά του ισχυρισμούς του, με την έκδοση της Εμπ. 1048/570/26-3-2002 απόφασης του Διευθυντή της 3^{ης} Διεύθυνσης Προσωπικού Τελωνείων του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών για την απόλυση του. Το δίκασαν Τμήμα δέχθηκε αφενός ότι στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία του ανωτέρω δεν υπολογίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 7 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, ο χρόνος κατά τον οποίο τελούσε σε αργία, καθόσον σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η οποία δεν αντίκειται στη συνταγματική αρχή

της αναλογικότητας ή άλλης συνταγματικής ή υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη, / / μόνο σε περίπτωση που επακολουθήσει απαλλαγή του υπαλλήλου από πειθαρχική του ευθύνη για το παράπτωμα, εξαιτίας του οποίου τέθηκε αυτός σε ^s αργία, θεωρείται ως χρόνος πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας ο χρόνος που τελούσε σε αργία, προϋπόθεση που δεν συνέτρεχε στη συγκεκριμένη περίπτωση, αφού αυτός απολύθηκε τελικά από την υπηρεσία εξαιτίας του πειθαρχικού παραπτώματος για το οποίο τέθηκε σε αργία. Δέχθηκε, ακόμη, ότι χρόνος τερματισμού της συντάξιμης υπηρεσίας του είναι η 28-5-2001, ημερομηνία κατά την οποία έγινε δεκτή με το 1439/28-5-2001 πρακτικό του Συμβουλίου της Επικρατείας η παραίτηση του από την προσφυγή που είχε ασκήσει κατά της, από 15-2-2000, απόφασης του Γ' Πενταμελούς Υπηρεσιακού Συμβουλίου, περί επιβολής εις βάρος του της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης και όχι η ημερομηνία δημοσίευσης (12-4-2002) στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της απόφασης απόλυσης του από την υπηρεσία και περαιτέρω ότι δεν έπρεπε να

■
ανασταλεί η καταβολή της σύνταξης του μέχρι τη συμπλήρωση του 65^{ου} έτους της ηλικίας του, εφόσον οι διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 6 του ν. 3234/2004, με τις οποίες θεσπίστηκε το πρώτον ως πρόσθετη προϋπόθεση για την καταβολή της σύνταξης όσων απολύονται (όχι για λόγους σωματικής ή διανοητικής ανικανότητας) από την υπηρεσία, έχοντας συμπληρώσει τις χρονικές προϋποθέσεις θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος κατά το άρθρο 1 παρ. 1 περ. β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, η συμπλήρωση του ως άνω (65^{ου}) έτους ηλικίας, δεν καταλαμβάνουν εκείνους που έχουν αποχωρήσει, θεμελιώνοντας δικαίωμα σύνταξης, πριν από την έναρξη ισχύος τους (ήτοι, πριν από τις 18-2-

Α

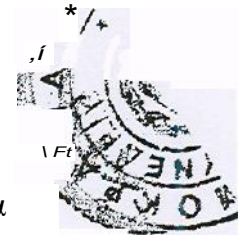

(Μ)04), όπως στην προκειμένη περίπτωση και ο δεύτερος αιτών και, τέλος, ότι η
 ...σύνταξη του έπρεπε να ορισθεί πληρωτέα όχι από 29-5-2001, επομένης του
 τερματισμού της συντάξιμης υπηρεσίας του, αλλά, σύμφωνα με τις διατάξεις ,
 του άρθρου 60 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, από-1-2-2002, δηλαδή
 αναδρομικά από τριετίας από την πρώτη του μήνα έκδοσης της προσβαλλόμενης
 με την έφεση 1736/14-2-2005 πράξης του Προϊσταμένου της 42^{ης} Διεύθυνσης του
 Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την οποία, κατά τα ανωτέρω,
 κανονίστηκε σ' αυτόν σύνταξη. Ήδη με τις κρινόμενες αιτήσεις του Ελληνικού
 Δημοσίου και του Πέτρου Αρβανίτη διώκεται η αναίρεση της προσβαλλόμενης
 απόφασης για τους προαναφερθέντες λόγους. Συγκεκριμένα, όσον αφορά τον
 προβαλλόμενο από το Ελληνικό Δημόσιο με την από 23.5.2007 αίτηση του λόγου
 αναίρεσης, σύμφωνα με τον οποίο η σύνταξη του αναιρεσίβλητου Πέτρου
 Αρβανίτη έπρεπε, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 56 του
 Συνταξιοδοτικού Κώδικα, να αρχίσει να καταβάλλεται σ' αυτόν από 14-9-2010,
 ημερομηνία συμπλήρωσης απ' αυτόν του εξηκοστού δεύτερου έτους του ηλικίας
 του, ο λόγος αυτός πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτός, εφόσον, κατά το χρόνο

*

θεμελίωσης από τον αναιρεσίβλητο συνταξιοδοτικού δικαιώματος, ίσχυε μεν η
 διάταξη του άρθρου 56 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, που όριζε ότι η
 σύνταξη, όσων ανδρών δημοσίων υπαλλήλων θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό
 δικαίωμα μετά την 1-1-1998, καταβάλλεται με τη συμπλήρωση του εξηκοστού
 έτους της ηλικίας τους προσαυξανόμενο κατά ένα εξάμηνο για κάθε
 ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του εξηκοστού πέμπτου έτους και
 συνεπώς η σύνταξη του αναιρεσίβλητου, ο οποίος θεμελίωσε συνταξιοδοτικό

δικαίωμα το έτος 2001, έπρεπε να καταβληθεί σ' αυτόν με τη συμπλήρωση το!)

εξηκοστού δεύτερου έτους και ως εκ τούτου δεν ήταν άμεσα καταβλητέα

αυτόν, εφόσον ήταν μικρότερης ηλικίας από την προαναφερθείσα, πλην όμως, η διάταξη αυτή, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος, γιατί θεσπίζει αδικαιολόγητη διάκριση μεταξύ ανδρών και γυναικών, σε σχέση με την ηλικία συνταξιοδότησης, δεδομένου ότι για τις γυναίκες υπαλλήλους κατά το χρόνο αυτό ίσχυε ως ηλικία συνταξιοδότησης, αλλά και ως τελικό όριο, το εξηκοστό έτος, χωρίς η διάκριση αυτή να επιβάλλεται από κάποιο λόγο δημοσίου συμφέροντος. Συνεπώς, η σύνταξη του αναιρεσίβλητου πρέπει να καταβληθεί σ' αυτόν με τη συμπλήρωση του εξηκοστού έτους της ηλικίας του, δηλαδή από 14-9-2008. Περαιτέρω, όσον αφορά τους προβαλλόμενους από τον Πέτρο Αρβανίτη λόγους αναίρεσης πρέπει να αναφερθούν τα εξής: Ο πρώτος λόγος αναίρεσης για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του διέποντος την υπόθεση νόμου υπό τις ειδικότερες αιτιάσεις του α) Ότι οι διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 7 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα αντίκεινται στη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας και στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 5 παρ. 1 και 21 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., καθώς και στην αρχή του κράτους δικαίου και συνεπώς μη νόμιμα δεν υπολογίστηκε ως συντάξιμο στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία του και το χρονικό διάστημα κατά το οποίο αυτός τελούσε σε αργία, πρέπει, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, να απορριφθεί ως αβάσιμος, β) Επίσης ο λόγος αυτός υπό την ειδικότερη αιτίαση ότι, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 145

A

^<?.'... " \

*?A?<Γ\3φ,ρ. 2 και 157 του Υπαλληλικού Κώδικα το δίκασαν Τμήμα έκρινε ότι ως

&:"*d/in™ i-ϊ"

i&M): .

' φόνος λύσης της υπαλληλικής του σχέσης πρέπει να θεωρηθεί η ημερομηνία

"δτ&^E⁷

ιχφαίτησής του (29-5-2001) από την προσφυγή που άσκησε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά της απόφασης του Υπηρεσιακού Συμβουλίου, που επέβαλε εις βάρος του την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης και όχι είκοσι ημέρες μετά τη ημερομηνία δημοσίευσης στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (12-4-2002) της Εμπ.1048/570/26-3-2002 απόφασης του Διευθυντή της 3^{ης} Διεύθυνσης Προσωπικού Τελωνείων του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, με την οποία διαπιστώθηκε η απόλυση του από την υπηρεσία, προκειμένου να υπολογισθεί στην συντάξιμη υπηρεσία του το χρονικό διάστημα από 29-5-2001 μέχρι 2-5-2002 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, σύμφωνα με τις προεκτεθείσες σκέψεις, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι από 1-2-2002 είχε ήδη αρχίσει να καταβάλλεται σ' αυτό[^], σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, σύνταξη, γ) Τέλος, ο λόγος αυτός υπό την αιτίαση ότι η σύνταξη του έπρεπε να καταβληθεί σ' αυτόν από 29-5-2001 και όχι, όπως κρίθηκε από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, από 1-2-2002, κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, δηλαδή αναδρομικά από τριετίας από την πρώτη του μήνα έκδοσης της 1736/14-2-2005 πράξης κανονισμού σ' αυτόν σύνταξης, προβαλλόμενος προφανώς επικουρικώς, εφόσον, σύμφωνα με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, κατά τα προεκτεθέντα, ο αναιρεσειών Πέτρος Αρβανίτης επιδιώκει να υπολογισθεί το χρονικό διάστημα από 29-5-2001 μέχρι 2-5-2002 στην συντάξιμη υπηρεσία του, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελώς προβαλλόμενος; δεδομένου ότι, όπως εκτέθηκε σε κάθε περίπτωση

η σύνταξη του πρέπει να καταβληθεί από 14-9-2008. Τέλος, ο δεύτερος λόγος περί παραβάσεως ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, υπό την έννοια α) ότι προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει επαρκή αιτιολογία, γιατί δεν απάντησε στο λόγο έφεσης ότι η διάταξη του άρθρου 11 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα αντίκειται στο άρθρο 2 παρ. 1 και 21 του Συντάγματος και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, ως εκ του περιεχομένου του, κατά την κρίση του Δικαστηρίου δεν αναφέρεται στο λόγο αναιρέσεως παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας (άρθρο 115 περιπτ. β' του π.δ/τος 1225/1981), αλλά σε εκείνο της εσφαλμένης ερμηνείας ή πλημμελούς εφαρμογής του νόμου (περιπτ. γ' του ανωτέρω άρθρου 115 του π.δ/τος 1225/1981), εφόσον δεν συναρτάται με μη εξέταση από το δίκασαν Τμήμα προβληθέντος εκ μέρους του αιτούντος πραγματικού ισχυρισμού, ώστε να χωρήσει παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας και συνεπώς ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί, εφόσον, άλλωστε, τα ανωτέρω ζητήματα, ως αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενα, δεδομένου ότι αναφέρονται στην ερμηνεία και εφαρμογή του διέποντος την επίδικη σχέση νόμου, κρίνεται ότι εξετάστηκαν από το δίκασαν Τμήμα και απορρίφθηκαν απ' αυτό σιωπηρά, ενώ ήδη στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, εφόσον ήθελε θεωρηθεί ότι ο λόγος αυτός συνιστά το λόγο αναιρέσεως εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου έχουν απαντηθεί κατά την εξέταση του πρώτου λόγου αναιρέσεως, β) Εξάλλου, ο λόγος αυτός κατά το σκέλος του, που αναφέρεται στο ότι το δίκασαν Τμήμα δεν απάντησε στην αίτηση του για καταδίκη του Ελληνικού Δημοσίου στη

^ JrrtS "δικαστική του δαπάνη πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος, εφόσον το δίκασαν
^\$& *'*

«••iL-.i/V /I

?Ρμήμα δεν αποφάνθηκε επί του σχετικού αιτήματος του.

10. Κατόπιν αυτών, έσφαλε η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το σχετικό βάσιμο λόγο της αίτησης αναίρεσης του Ελληνικού Δημοσίου και των αναφερομένων στο σχετικό από 14-1-2008 υπόμνημα του αιτούντος Πέτρου Αρβανίτη και στο δεύτερο λόγο αναίρεσης του (δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού), και πρέπει να γίνουν εν μέρει δεκτές οι συνεκδικαζόμενες αιτήσεις αναίρεσης, να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος της, με το οποίο κρίθηκε ότι πρέπει να ορισθεί πληρωτέα η σύνταξη του αιτούντα Πέτρου Αρβανίτη από 1-2-2002 και όχι κατά τα προεκτεθέντα από 14-9-2008., να διακρατηθεί η υπόθεση, γιατί δεν χρήζει διευκρίνιση ως προς το πραγματικό μέρος αυτής, να εκδικασθεί η έφεση ως προς το μέρος αυτό, να ορισθεί πληρωτέα η σύνταξη του Πέτρου Αρβανίτη από 14-9-2008 και να συμψηφιστούν εν όλω τα έξοδα της κατ' έφεση δίκης μεταξύ των διαδίκων, λόγω μερικής ήττας και νίκης αυτών, δεδομένου ότι η έφεση του ήδη αιτούντος και τότε εκκαλούντος έγινε εν μέρει δεκτή. Περαιτέρω, λόγω της εν μέρει αποδοχής της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης του, πρέπει να αποδοθεί σ' αυτόν το παράβολο που κατέθεσε για την άσκηση της αίτησης αυτής (άρθρα 61 παρ. 3 και 117 του π.δ. 1225/1981) και να συμψηφιστούν εν όλω τα δικαστικά έξοδα της δίκης μεταξύ των διαδίκων, λόγω μερικής νίκης και ήττας αυτών, σύμφωνα με το άρθρο 275 παρ.1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, που εφαρμόζεται μετά την 4-7-2006 στη δίκη ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, σύμφωνα με το

άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρμ / /
του ν.3472/2006. **Ε**

Για τους λόγους αυτούς

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Συνεκδικάζει α) την από 23.5.2007 (αριθμ. καταθ. 522/29-5-2007) αίτηση αναίρεσης του Ελληνικού Δημοσίου και β) την από 21.6.2007 αίτηση αναίρεσης (αριθμ. καταθ. 533/21-6-2007) του Πέτρου Αρβανίτη κατά της 87/2007 απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου .

Δέχεται εν μέρει τις συνεκδικαζόμενες αιτήσεις αναίρεσης κατά της ανωτέρω απόφασης, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στο σκεπτικό.

Αναιρεί την ανωτέρω απόφαση (87/2007) κατά το μέρος της που δέχθηκε πληρωτέα τη σύνταξη του αιτούντος Πέτρου Αρβανίτη από 1-2-2002.

Διατάσσει την απόδοση του κατατεθέντος από τον Πέτρο Αρβανίτη παραβόλου αναίρεσης σ' αυτόν.

Συμψηφίζει εν όλω τα έξοδα της δίκης αναίρεσης μεταξύ των διαδίκων.

Διακρατεί και εκδικάζει ως προς το προαναφερθέν μέρος της την υπόθεση.

Δέχεται εν μέρει την έφεση του Πέτρου Αρβανίτη κατά της 1736/14-2-2005 πράξης της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους.

Μεταρρυθμίζει την ανωτέρω πράξη ως προς τον χρόνο έναρξης καταβολής της δικαιούμενης σύνταξης του. Και

Ορίζει τη σύνταξη του Πέτρου Αρβανίτη πληρωτέα από 14-9-2008.

Συμψηφίζει εν όλω τα έξοδα της κατ' έφεση δίκης μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα την 1 Οκτωβρίου 2008.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ-ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΡΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΖΩΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΙΩΑΝΝΑ ΑΝΤΩΝΟΠΙΑΝΝΑΚΗ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 14 Ιανουαρίου 2009.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ-ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΡΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΑ ΑΝΤΩΝΟΓΙΑΝΝΑΚΗ

